

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.689 van 12 september 2003
in de zaak A.116.249/XIV-8368.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. DE POURCQ,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachttegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 juli 1966 en van Turkse nationaliteit, op 31 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van enerzijds de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 2001, houdende weigering tot regularisatie, en anderzijds van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 2002, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op het arrest nr. 116.481 van 26 februari 2003 waarbij de debatten worden heropend op de openbare terechtzitting van woensdag 28 mei 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A.-C. DE RIDDER die, loco Advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke toedracht van de zaak.

1.1. XXX dient op 26 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaald categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), inzonderheid op basis van artikel 2, 2/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie op 12 juni 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord. Op deze zitting stelt verzoeker een herkwalificatie voor op grond van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet.

1.3. De tweede kamer van de Commissie voor regularisatie verleent een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Uit de nota van het Onderzoekssecretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tijdig werd ingediend, dat de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden, maar dat geen enkel stuk wordt bijgebracht dat hij ‘gekend’ is in de zin van de wet, noch om zijn verblijf in België op 1 oktober 1999 te staven.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Ter zitting deelt de aanvrager me(e) te willen herkwalificeren op grond van artikel 2, 4/ van de wet. Betrokkene moet bijgevolg op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.

Het Onderzoekssecretariaat kwam tot het besluit dat er op grond van de bijgebrachte stukken onvoldoende aanwijzingen voorliggen en dat bovendien zijn aanvraag onvolledig is.

De aanvrager is een 34-jarige gehuwde man. Zijn vrouw en drie kinderen wonen in Turkije. Hij verklaart sinds 1993 in België te zijn. Hij zou altijd gewerkt hebben in huizen van Turkse mensen als schilder-bezetter.

Hij brengt een huurcontract bij van in 1994 in de XXX en een aantal kwitanties voor de betaling van de huur in 1994, in 1995, 1997 en 1998.

Hij nam een inschrijving bij de VDAB in april 2000 en heeft een reguliere tewerkstelling sedert mei 2001 in de tuinbouw. Hij brengt een vijftal verklaringen van gekendheid bij, o.m. van Dr. R., die hem sinds augustus 1998 verzorgt.

Hij verklaart gedurende de laatste 5 jaren geen bevel te hebben gekregen om het land te verlaten.

De Commissie moet vaststellen dat geen overtuigende stukken wor(d)en bijgebracht van het feit dat de aanvrager ‘gekend’ is in de zin van de regularisatiewet, noch van het feit dat hij in

1999 en op 1 oktober 1999 in België verbleef. De stukken die het langdurig verblijf moeten bewijzen komen niet overtuigend voor en evenmin verwijst hij naar duurzame bindingen.

Om deze redenen

Verleent de tweede kamer voor Regularisatie aan de Minister van Binnenlandse Zaken een ongunstig advies betreffende de aanvraag van XXX.

(...)”.

1.4. Op 26 juli 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de regularisatieaanvraag van verzoeker verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 14 januari 2002 geeft de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken genomen op 26 juli 2001, het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Enig middel : geput uit de schending van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29/07/1991 op de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen.

Doordat: in amper één alinea het negatief advies als volgt werd geformuleerd en gemotiveerd:

‘De Commissie moet vaststellen dat geen overtuigende stukken worden bijgebracht van het feit dat de aanvrager ‘gekend’ is in de zin van de Regularisatiewet, noch van het feit dat hij in 1999 en op 1 oktober 1999 in België verbleef. De stukken die het langdurig verblijf moeten bewijzen komen niet overtuigend voor en evenmin verwijst hij naar duurzame bindingen’.

Terwijl:

Deze motivering gelijk staat met een volledig(e) gebrek aan motivering. De wet van 29/07/91 is een uitdrukkelijke motiveringswet.

De materiële motiveringsplicht bestond reeds voordien, wat inhoudt dat beslissingen van de administratie gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, hetgeen impliceert:

- de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
- zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
- zij moeten de beslissing effectief verantwoorden.

De formele motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29/07/91, impliceert het uitdrukkelijk opleggen van het weergeven van de redenen waarop een beslissing steunt, zodat de overheid noodzakelijk ‘bezint eer zij begint’.

(P. VAN ORSHOVEN, De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W. 91-92, nr. 15, p. 488 e.v.).

Oefent de Administratie een gebonden bevoegdheid uit, dan volstaat het vermelden van de juridische grondslag en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt, doch, om opnieuw P. VAN ORSHOVEN te citeren : ‘Vele andere beslissingen daarentegen worden genomen op grond van een discretionaire bevoegdheid. In die gevallen zal veel meer uitleg moeten worden verschaft, meer precies waarom zo en niet anders wordt beslist, waarbij telkens de wettigheid van de genomen beslissing moet zijn aangetoond.’.

In casu betrof de beslissing een zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken, vermits evenmin de Commissie voor Regularisatie bij het nemen van het advies - advies dat uitdrukkelijk door de Minister is overgenomen en dus integraal deel uitmaakt van de beslissing- een gebonden bevoegdheid uitoefent.

Dit betekent dus dat voornoemde Commissie een zwaarder wegende motiveringsverplichting had dan in het geval van een gebonden bevoegdheid.

Als de Commissie derhalve vaststelt dat ‘geen overtuigende stukken worden bijgebracht’ van het gekend zijn zowel als van het verblijf op 01/10/99 als van het langdurig verblijf en evenmin van de duurzame bindingen, dan komt dit absoluut niet over als een overtuigende, afdoende motivering.

Zo is absoluut onduidelijk waarom, ten titel van voorbeeld, de huurcontracten noch de voorgelegde kwitanties van huurbetalingen in de jaren 1994-95-97 en 98 niet als voldoende bewijskrachtig kunnen aanzien worden.

Ook worden een aantal getuigenverklaringen voorgebracht alsook o.m. een bewijs van aankoop bij een houthandel, enz.

In het bestreden advies is nergens een gemotiveerde en dus onderbouwde stellingname terug te vinden.

Dit staat gelijk met een volledig gebrek aan motivering, zodat de nietigverklaring zich opdringt.

Immers, aldus wordt tevens het recht op verdediging, zijnde een algemeen rechtsbeginsel, aangetast, vermits verzoeker noch de Raad van State, in staat zijn zich op dergelijke algemene motivering te verdedigen en erop te repliceren dan wel de motieven te controleren.

‘De feiten en motieven die desnoods beknopt worden vermeld in de beslissing, moeten door de Raad van State kunnen worden getoetst aan gegevens van het dossier. De motivering mag niet worden tegengesproken door het dossier.’,

(I. OPDEBEECK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure 1999, Nr. 171), dewelke ondermeer verwijst naar rechtspraak naar (van) de Raad van State:

R.v.St. nr. 50351 van 23/11/94

R.v.St. nr. 48826 van 31/08/94.”;

Overwegende dat verzoeker in essentie aanvoert dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken niet verduidelijken waarom de huurcontracten en de voorgelegde kwitanties van huurbetalingen evenals de getuigenverklaringen niet als voldoende bewijskrachtig kunnen worden aanzien;

Overwegende dat bij het beoordelen van de vraag of de aanvrager voldoet aan het criterium voorzien in artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken over een appreciatiebevoegdheid beschikken, hetgeen betekent dat enkel een kennelijk onredelijke beoordeling door de Raad van State kan worden vernietigd; dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken op basis van de neergelegde stukken en de afgelegde verklaringen nagaan of de aanvrager effectief duurzame bindingen met de Belgische samenleving heeft ontwikkeld en humanitaire redenen kan laten gelden; dat dit vaak gepaard gaat met een beoordeling in feite door de Commissie voor regularisatie en de bevoegde minister, die verschilt van het wettigheidstoezicht door de Raad van State;

Overwegende dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, uit de samenlezing van artikel 2, 4/, en 9, 9/, van deze wet blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van voornoemde wet; dat hij eveneens dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en dat er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat de bestreden beslissing derhalve op afdoende wijze gemotiveerd is indien blijkt dat de aanvrager aan één van deze voorwaarden niet voldoet;

Overwegende dat zich de volgende door verzoeker neergelegde stukken in het administratief dossier bevinden:

- een verklaring van “E. M.” te HOUTHALEN dat verzoeker al sinds 1993 in deze winkel inkopen doet (adm. doss., stuk 3),
- een verklaring van C. V. te HOOGSTRATEN van 25 januari 2000 dat verzoeker vanaf 1998 regelmatig langs kwam om werk te vragen (adm.doss., stuk 4),
- een betalingsbewijs van 10 augustus 1999 op naam van verzoeker bij een houthandel (adm. doss., stuk 5),
- vier betalingsbewijzen van huishuur (kamer) te ANTWERPEN voor een bedrag van vijfduizend frank, opgesteld op 1 mei 1994, 1 april 1998, 1 juli 1998, 1 juni 1997 (adm. doss., stukken 9, 10 en 11),
- een tombolabiljet voor een trekking van 11 april 1999 (adm. doss., stuk 12),
- een verklaring dan Dr. R. van 20 januari 2000 dat verzoeker hem bekend is sinds 1997 en bij hem in behandeling is sinds 19 augustus 1998 (adm. doss., stuk 13),
- een in het Turks opgesteld document (adm. doss., stuk 14),
- een verklaring van 17 januari 2000 van een persoon die verzoeker sinds 1996 kent als buur (adm. doss., stuk 15),
- een verklaring van de secretaris van de Vereniging van Turkse arbeiders van Islamitische Cultuur te ANTWERPEN dat verzoeker sinds 1995 gekend is en er een vaste bezoeker is (adm. doss., stuk 16),
- een huurcontract van 1 januari 2000 voor de periode 1 januari 2000 - 31 december 2000 voor een appartement te ANTWERPEN (adm. doss., stuk 17),
- een huurcontract van 10 mei 1994 voor de periode 10 mei 1994 - 10 mei 1995 voor een kamer te ANTWERPEN (adm. doss., stuk 18);

Overwegende dat verzoeker op de zitting van de Commissie voor regularisatie van 12 juni 2001 de volgende nieuwe stukken heeft neergelegd:

- een verklaring van M. K. die verklaart voor verzoeker bepaalde bankverrichtingen te hebben gedaan (het sturen van maandelijkse geldsommen naar Turkije) (adm. doss., stuk 52),
- een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB van 27 april 2000 (adm. doss., stuk 53),
- een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB van 31 juli 2000 (adm. doss., stuk 54),
- een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB van 31 januari 2001 (adm. doss., stuk 55),
- een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer (verzoeker) door een tuinder te HOOGSTRATEN op 28 mei 2001 (adm. doss., stuk 56),
- een document van de Vereniging van Turkse Arbeiders van Islamitische cultuur uit ANTWERPEN-NOORD en omgeving (adm. doss., stuk 59);

Overwegende dat de Commissie voor regularisatie met betrekking tot deze stukken in het advies het volgende overweegt:

“Hij brengt een huurcontract bij van in 1994 in de en een aantal kwitanties voor de betaling van de huur in 1994, in 1995, 1997 en 1998.

Hij nam een inschrijving bij de VDAB in april 2000 en heeft een reguliere tewerkstelling sedert mei 2001 in de tuinbouw. Hij brengt een vijftal verklaringen van gekendheid bij, o.m. van Dr. R., die hem sinds augustus 1998 verzorgt.

Hij verklaart gedurende de laatste 5 jaren geen bevel te hebben gekregen om het land te verlaten.

De Commissie moet vaststellen dat geen overtuigende stukken wor(d)en bijgebracht van het feit dat de aanvrager ‘gekend’ is in de zin van de regularisatiewet, noch van het feit dat hij in 1999 en op 1 oktober 1999 in België verbleef. De stukken die het langdurig verblijf moeten bewijzen komen niet overtuigend voor en evenmin verwijst hij naar duurzame bindingen.”;

Overwegende dat verzoeker in het middel niet betwist dat hij geen overtuigend stuk indiende betreffende zijn verblijf in het Rijk op 1 oktober 1999; dat hij evenmin betwist dat hij geen stukken aanbrengt die wijzen op duurzame sociale bindingen; dat, gelet op de neergelegde stukken, de beoordeling ervan door de Commissie voor regularisatie feitelijk correct is;

Overwegende dat op basis van dit motief alleen reeds de Minister van Binnenlandse Zaken, in navolging van de Commissie voor regularisatie, kon besluiten dat verzoeker niet voldoet aan artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, zodat de kritiek op de overige motieven niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker ten aanzien van de tweede bestreden beslissing een enig middel aanvoert, geput uit het ontbreken van een rechtsgrond; dat dit middel als volgt luidt:

“(…)

Doordat deze beslissing in feite gemotiveerd wordt met volgend motief:

‘De regularisatieaanvraag, ingediend op basis van de wet van 22/12/99 werd definitief verworpen door beslissing van de Minister op 26/07/01’.

Terwijl :

Het bestreden Bevel zich volledig laat leiden door de definitieve verwerping van de regularisatieaanvraag, genomen op 26/07/01 (of 23/10/01) en nochtans deze laatste beslissing onwettig is en volgens verzoeker derhalve nietig verklaard dient te worden.

Voor zover dit ook gebeurt, dan dient ook voormeld Bevel om het land te verlaten vernietigd te worden, vermits het integraal gesteund is op de eerste beslissing.

Het is evident dat in geval van vernietiging van de eerste beslissing, het bevel zijn feitelijke en juridische basis verliest en dus als nietig moet beschouwd worden.

(…).”;

Overwegende dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten gesteund is op de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van regularisatie; dat aangezien het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen, ook het beroep tegen het bevel moet worden verworpen omdat dit bevel in dit geval een loutere uitvoeringsmaatregel is; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.